

АНДРЕЙ. Какво?

ЛИЛИЯ. За тебе, затова какдѣло си билъ, какво си правилъ.

АНДРЕЙ. Хъмм- ще бѣде дълго, много дълго./ като съглежда статуите/Още ли ги пазите тези неща?

ЕЛЕНА. Какъ да не ги пазимъ?-тѣ сѣ нашата гордостъ.

АНДРЕЙ./спрѣлъ предъ "Човѣкътъ подъ бремe"/
Колко е прѣтърбенъ...колко е примиренъ!...Човѣче, ти ще носишъ бремето си всѣкога, ако не станешъ по-младъ и ако въ очитѣ ти не блѣсне една искра...

ЛИЛИЯ. Ти работишъ ли още, Андрей?

АНДРЕЙ. Разбира се, че работя, иначе ще трѣбва да прося.

ЛИЛИЯ. Не, искамъ да кажа, ваетъ ли още?

АНДРЕЙ. По нѣкога, когато хлѣба ставаше много оскъденъ. Тогава правехъ статуйки и ги давахъ на некой уличенъ продавачъ. Но въ повечето случаи, правехъ машинни модели.

ЛИЛИЯ. Машинни?

ЕЛЕНА. Какво е пъкъ това?

АНДРЕЙ. Навѣрно, вие не знаете, че азъ слѣдвахъ машинно инженерство.

ЛИЛИЯ. Андрей, отъ къде ти идватъ такива хрумвания? Значи, ти остави склуптурата, заради некакви машини?! Е, и разбира се, отъ това нищо не излезе, нали?

АНДРЕЙ. Какъ нищо?...

ЛИЛИЯ. Разбира се. Когато Богъ е окрилилъ душата